

[Hans Rasmussen.]

mede og rejsende, uden at man i Erindringerne kalder tilbage de Tilstande, man havde efter den gamle Lov, som var gældende, indtil Revisionen fandt Sted under Verdenskrigen, og man fandt det nødvendigt at komme ind paa de forskellige Bestemmelser, som siden har været gældende. Imidlertid indrømmer jeg, at det neppe nytter noget at give sig til at græde over de Forandringer, man har fundet nødvendige. De er nødvendige; det anser man dem fra alle Sider for at være. Spørgsmaalet bliver da, hvor meget man kan skynde sig med at komme frem mod den Tilstand, som ganske sikkert er Maalet for os alle, da der igen kan blive en nogenlunde fri Samfærdsel mellem de forskellige Landes Befolkninger.

Hvad nu det angaar at komme frem i den Retning, maa jeg jo sige, at det foreliggende Lovforslag viser paa forskellige Omraader, at der foretages Skridt i den Henseende. Det gælder forskellige af de foreslaaede Bestemmelser, hvorved man vil gøre Samfærdselen lettere. Det gælder den Bemyndigelse, der foreslaas givet Justitsministeren med Hensyn til at træffe Aftaler med andre Lande vedrørende Folk, der ønsker at tilbringe nogen Tid i Udlandet i Uddannelsesøjemed. Det er ligeledes et Fremskridt, at Udlændinge kan faa Lov til uden særlige Omstændigheder at opholde sig her i Landet i indtil 6 Maaneder, medens Fristen hidtil har været 4 Maaneder. Endvidere kan jeg ikke undlade at udtale min Paaskønnelse af den Mildnelse, der er sket med Hensyn til Pasbilletterne, som man er kommet ind paa at benytte. Det hilser jeg med Tilfredshed, om end jeg kunde ønske, at man gik endnu videre i saa Henseende.

Det er for øvrigt ved Bedømmelsen af denne Lovgivning saaledes, at man ude omkring i den almindelige Befolkning har saare vanskeligt ved at forstaa, at det fremdeles skal være nødvendigt at have en saadan Lov gældende, som vi her er inde paa at revidere og forlænge. Men det stiller sig naturligvis saaledes, at de paagældende Myndigheder maa anse det for fornødent fremdeles at have Bestemmelser vedrørende Rejsepas og vedrørende Ophold, og naar det er Tilfældet, maa vi jo forlænge Loven. Det er mig da en Glæde at kunne anbefale Lovforslaget med de Forbedringer og Fremskridt, som det byder.

Jeg kan dog ikke undlade at knytte en enkelt Bemærkning til denne Anbefaling. Jeg tænker her paa Logigivernes Pligt til at kræve Oplysninger af de Gæster, der møder paa Hotellerne, og deres Pligt til at holde

Politiet underrettet om alt, hvad der i saa Henseende finder Sted, og til at gøre Politiet opmærksom paa de Gæster, hvis Oplysningers Rigtighed de mener, der er Grund til at betvivle. Man skulde egentlig tro, at det var Bestemmelser, som man ret snart maatte kunne vente at komme bort fra, i alt Fald for Indlændinges Vedkommende. Det er ikke let at se Værdien af de Oplysninger, der skal opnoteres paa Kortet og tilstilles Politiet. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at udtale Haabet om, at man snarest muligt maa komme dertil, at man nøjes med at lade Bestemmelser af den Art gælde overfor Udlændinge, men at man afskaffer dem for Landets egen Befolkning.

Christensen (Høng): Da den gældende midlertidige Lov af 31. Marts 1928 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m. udløber den sidste Marts i Aar, og da der, saaledes som det ogsaa blev udtrykt af den ærede foregaaende Taler, sikkert fra alle Sider er Enighed om, at man ikke for Tiden — om i det hele taget indenfor en længere Aarrække — kan vende tilbage til den gamle Lov af 15. Maj 1875, saa er det jo nødvendigt, at der gennemføres nye Bestemmelser til Afløsning af Loven af 1928. Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige velvillig Støtte til en saadan Lovs Gennemførelse.

Det foreliggende Lovforslag gaar i det væsentlige ud paa en Forlængelse af de gældende Bestemmelser; men der indeholdes dog ogsaa i Forslaget visse Lempelser og Ændringer, som jeg kan tiltræde. Jeg slutter mig som den ærede foregaaende Taler gerne til Ændringerne i § 6, hvorefter det Tidsrum, hvori Udlændinge uden særlig Tilladelse kan opholde sig her i Landet paa Besøg, forlænges fra 4 Maaneder til 6 Maaneder. Med ikke mindre Tilfredshed slutter jeg mig til Bestemmelsen i § 6, 2det Stykke, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til at træffe Aftaler med fremmede Regeringer om gensidige Lempelser i Reglerne om Arbejdstilladelse for Statsborgere i et af de kontraherende Lande, der i Uddannelsesøjemed vil tage Arbejde i den anden Stat. Netop dette, at Ungdommen har været hindret i at faa Adgang til Læresteder i Udlandet til sin Dygtiggørelse, er en af de mest beklagelige Følger af den Grænsespærring, som fulgte i Krigens Kølvan. Jeg vil ønske den højtærede Justitsminister Held til at faa sluttet adskillige Aftaler af denne Slags.

Den foreslaaede Ændring i § 9 kan jeg ligeledes tiltræde. At Ordet „Betaling“ ombyttes med Ordet „Vederlag“ anser jeg